

2. pinsedag d. 21. maj 2018

Salmer:

291: Du, som går ud fra den levende Gud

404: Lover Herren! Han er nær

289: Nu bede vi den Helligånd

725: Det dufter lysegrønt af græs

726: Gak ud, min sjæl, betragt med flid

Prædikentekst: Johannesevangeliet 6,44-51

Jesus sagde: »Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Der står skrevet hos profeterne: ›Alle skal være oplært af Gud.‹ Enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig. Ikke at nogen har set Faderen, undtagen den, der er fra Gud; han har set Faderen. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde. Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.«

Jeg har taget et pølsehorn med i dag. Det er så træls, hvis man bliver sulten midt i prædikenen. Det er en risiko, når vi nu først er kommet i gang med gudstjeneste kl. 11.00 i dag. Og så er det passende, for i dag handler det om brød og kød.

Mange mennesker taler meget om kost og går meget op i den. Måske ikke helt så meget her i Midtjylland, som da jeg boede i København, men stadigvæk. Vi tænker meget over mad. Vores mad må gerne være fedtfattig, i hvert fald nogle gange. Nogle vil gerne have maden skal være uden gluten og laktose. Andre er meget til palæo-kost, altså meget kød og grøntsager. Andre prøver at skære ned på netop kødforbruget, fordi kødproduktion udleder store mængder CO₂. Nogle spiser mest økologisk, mens andre synes, det er at gå lidt for meget op i det.

Der er mange holdninger til mad, og det er bestemt heller ikke uvigtigt eller uvæsentligt, hvad vi fylder os med. Vi har brug for god og sund mad for at kunne fungere optimalt som mennesker, ja, for overhovedet at kunne overleve. Og der er stor glæde og stor livskvalitet i at nyde et veltilberedt og lækkert måltid mad.

Jesus kalder sig for livets brød. Han kalder sig for det levende brød, og han taler om, at hans brød er hans kød.

Brød og kød er to af de mest basale madvarer. De indgår i rigtig mange måltider og er begge af ældgammel oprindelse. Vi mennesker har i årtusinder dyrket korn og malet det til mel og bagt brød af melet. Vi har i mindst lige så lang tid jaget dyr eller holdt husdyr og spist kødet. Det er velkendte fødevarer, og fødevarer, man vel har i alle kulturer.

Brød og kød.

Hvorfor kalder Jesus sig selv for livets brød? Og findes der brød, som ikke er til liv, men til død? Ja, ifølge Jesus, så gør der. I Det Gamle Testamente hører vi om jøderne, som under deres ørkenvandring spiste manna. Mannaen var sandsynligvis et slags honninglignende stof, som nogle insekter lavede og efterlod på buske og på jorden. Israelitterne levede af det, det blev deres redning under ørkenvandringen. Uden det, uden manna og nogle fugle, nogle vagtler, som Gud sendte, så var Israels folk gået under i ørkenen. Så var de døde.

Enhver jøde, inklusiv Jesus, kender den historie. Mannaen blev til liv og redning. Jesus påstår dog nu, at det blev til død. Eller i hvert fald, at de døde. At mannaen i sidste ende ikke kunne overvinde døden. Den udskød den kun.

Jesus er en anden slags brød. Levende brød. Brød, som bliver til evigt liv. Den, som spiser hans brød, den, som spiser ham, skal ikke dø, men have evigt liv.

Hvad mener Jesus? Disciplene, som fulgte ham og troede ham, de døde alle og én. Og vi kender nok alle sammen nogle, som har levet i troen på Jesus, men alligevel er døde. Taler Jesus ikke

sandt? Eller har folk spist for lidt af Jesu brød og kun brugt ham som et kosttilskud og ikke levet fuldstændig af ham?

Jesus bruger et fysisk konkret billede. Brød. Men han bruger det til at omtale en åndelig virkelighed. Den, som spiser Jesus, som lever af ham og modtager hans liv, knyttes i åndelig forstand tæt sammen med Jesus. Så tæt, at selv ikke den fysiske død kan bryde det bånd. Døden vil godt nok slå os ned, men Jesus vil rejse os op igen på den yderste dag. Som han opstod til evigt liv, skal vi opstå til evigt liv.

Det evige livs mad. Hvordan finder vi det? Ja, vi skal ikke selv jage føden. Vi skal ikke selv finde eller skabe maden. Bordet er dækket, og vi er placeret ved det.

Som teksten taler om, så er det Gud, der drager. Jesus siger: Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham.

Gud drager. Han indfanger os i sit store net og sætter os hen til det bord, som er dækket med hans søn. Han siger til os: Mine elskede skabninger. Her er min elskede søn. Der er dækket op til jer. Han er en gave til jer. Tro ham. Se ham. Spis ham. Lev af ham. Der er serveret.

Så det handler om at spise Jesus, leve af ham. Rigtigt smage på ham. Tro ham, læse hans ord, bruge tid med ham. Forsøge at forstå ham og hans tanker. Forsøge at leve, som han levede. Bede til ham.

Alligevel så nøjes vi alt for ofte med brød, som fører til død. Hvorfor egentlig? Vi tilbydes det bedste. Vi tilbydes det mad, som fører til evigt liv. Og alligevel vælger vi ofte at spise den mindre gode mad, som vi selv kan skaffe.

Man kunne have lyst til at sige, at vi skal tage os sammen. At vi skal leve mere radikalt, mere helhjertet. For Jesu udfordring og kald til at følge ham *er* radikalt. Det *er* altomfattende. Han *er* sandheden, og der er ingen anden sandhed end ham. Han er Livet, og der er intet virkeligt liv andre steder end *hos* ham og *i* ham. Han er Guds søn og den eneste vej til Gud.

Og alligevel så handler kristendom ikke om en striks overholdelse af den åndelige kostpyramide, men om at leve af ham, som er blevet skænket os.

Det er pinsetid, og vi markerer at Helligånden, Guds ånd, blev sendt til jord. Gud Fader bruger netop sin ånd til at drage os. Helligånden minder os om at rette vores blik mod Jesus. For man kan godt sidde ved et bord uden at kigge på det, som er på bordet, men bare stirre ud i luften.

Helligånden drager os til at rette vores blik det rette sted hen. Helligånden peger på Jesus. Man kan også godt tage sin egen madpakke med til et veldækket bord, og nægte at spise af den gode mad, som bliver serveret. Men det giver ikke meget mening. Helligånden peger på Jesus og minder os om, at han er det evige livs føde.

Guds Ånd peger på Jesus. Og Guds Ånd vækker noget i os. En sult. En nysgerrighed. En afmagt.

Den sult, Helligånden skaber i os, er en sult, som kun kan mættes helt af Jesus. Kun han kan fylde vores åndelige maver op med solid føde. Kun han kan fylde vores liv med sand føde, som holder, selv når døden rammer og slår os ned. Kun hans kød er så fyldt med næring, at det mætter til evig tid.

Kun Jesus kan stille vores nysgerrighed. Der er stadig nye ting at forstå ved ham. Både med livet her på jord og med livet efter døden. Jesus har levet og vandret på jord, og kender til både dybderne i den menneskelige eksistens og den himmelske.

Kun Jesus kan behandle vores afmagt på nænsom vis. Når vi giver op, bærer han os. Når vi opgiver at frelse os selv, kan han netop frelse os. Når vi binder os til ham, bliver vi frie. Frie fra at tænke overdrevent på, hvad andre tænker om os. Frie fra at skulle bygge os små imperier op, som alligevel går under, når vi dør. Frie fra at skulle redde hele verden.

Jesus kan mætte vores sult og give os stadigt nye smagsoplevelser. Han kan stille vores nysgerrighed og give os stadig nye oplevelser. Han kan tage imod vores afmagt og vise os sand frihed.

Ind imellem hører man nogle mennesker lave sjov med, at det er lidt kedeligt mad, man får i kirken. En lille slat vin eller druesaft og en tør oblat. Og sandt nok, det er ikke noget, som for alvor slukker sulten eller tørsten.

Snarere, når en lille oblat og en lille smule vin kommer ned i en lidt rumlende halvfrokostsulten mave søndag formiddag kl. 11.30, så mærker man for alvor, hvor sulten man er. Jeg har tit mærket lysten til en god rugbrødsfad med spegepølse eller en ordentlig burger vælde frem i nadveren midt under en gudstjeneste.

En af de måder, vi indtager Jesus på, er netop ved nadveren. Her spiser vi helt konkret Jesus. Vi spiser hans kød og hans blod. Måske vækker det en sult efter et lækkert frokostmåltid i os, og det er netop meningen, at nadveren skal vække en sult i os. En sult efter at lære Jesus bedre at kende, og bruge mere tid med ham. En nysgerrighed efter at følge ham og se, hvad han kan lære os om det jordiske og det himmelske. Og samtidig viser vi med nadveren også en afmagt. Vi knæler. Vi kommer til Jesus og beder til ham. Beder om kraft til resten af dagen og den kommende uge. Beder om ny energi. Om nyt liv. Om nyt mod.

Jesus er livets brød. Han er det sande evige kød.

Lad os spise. Lad os tro. Lad os leve.